

PRIMER VAN SER LES ARANYES.
I ARA... LES MOSQUES.

FERALS

LA PLAGA

Jacob Grey

Estrella Polar

FERALS

LA PLAGA

JACOB GREY

Estrella Polar

Estrella Polar
Collecció L'Illa del Temps

Títol original: *Ferals. The Swarm Descends*

© del text: Working Partners Ltd, 2015

© de la traducció: Anna Puente, 2016

© de les característiques d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Avinguda Diagonal 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellaporlar.cat

Primera edició: maig del 2016

ISBN: 978-84-16522-49-1

Dipòsit legal: B. 7.709-2016

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

«Aquí hi ha fantasmes», va pensar en Caw. Potser no eren dels que es dediquen a fer piruetes per les habitacions buides, tancar les portes de cop i udolar com desesperats, sinó més aviat esperits melancòlics. En aquell indret hi regnava una tristesa silenciosa que ja no recordava ningú.

En Caw va consultar el rellotge de polsera que li havia regalat en Crumb. Eren les dues de la matinada.

És una idea de bomber, va dir en Glum, que estava assegut en una branca a tres metres d'altura, reposant el bec damunt el plomatge dens del seu pit. *Sóc el més gran de tots vosaltres. Per què mai ningú no escolta la veu de l'experiència?*

—Jo sí que t'escolto —va dir en Caw—. Però he decidit no fer-te cas.

Havia intentat parlar amb seguretat, però tenia la boca seca. Es va ajupir entre els matolls, tremolant. La casa que s'alçava davant seu estava abandonada i tenia les parets

escrostonades, plenes de grafits. Es va fixar que només hi havia dues finestres intactes, mentre que les altres estaven esquerdades o bé tapiades. El jardí estava tan descuidat que ni tan sols es distingia el caminet d'entrada. Un dels arbres del costat de la casa havia caigut durant una tempesta. Les seves branques havien ensorrat una part de la teulada i havien continuat creixent cap a l'interior de l'edifici.

Enlloc com a casa, va remugar l'Screech, fent petits salts nerviosos per l'espalla d'en Caw. Malgrat l'abric de cuir que duia, el noi va notar com les urpes del jove corb a la pell.

«Casa?», va pensar en Caw. A ell no l'hi semblava. Gens ni mica.

Va furgar entre els records, però no hi va trobar aquell lloc. Tenia cinc anys quan els corbs se l'havien endut, i hauria dit que l'edifici que s'alçava davant seu no li sonava de res... si no fos per la inquietant sensació de terror que l'envaïa quan el mirava, la mateixa que experimentava tan sovint en somnis.

Encara no és massa tard per tornar a l'església, Caw, va dir en Glum. *Podríem acabar-nos aquelles creps de moniato que han sobrat del sopar. A més a més, com sabem que aquest és el lloc que busquem?*

—Ho sé i prou —va dir en Caw. La fredor que sentia dins el ventre li donava la raó.

De sobte, es va sentir un aleteig provinent del darrere i un corb femella va descendir de les altures. Tibada i elegant, va clavar el bec esvelt a terra i en va treure un cuc bellugadís.

La bestiola es va contorçar quan la nouvinguda va tirar el cap enrere i la va engolir.

Hola, Shimmer!, va dir l'Screech, inflant el pit.

Tenim el camp lliure, va dir la corba, mentre uns grumolls de terra li queien del bec. *Què carai espereu?*

Esperem que aquest noiet entri en raó i deixi de remoure el passat, va dir en Glum.

No siguis aixafaguitarres, va dir la Shimmer, estenent les ales. Les seves plomes desprenien reflexos blaus i vermells, com una taca de petroli a l'asfalt moll. *Vaig trigar quatre setmanes a localitzar la casa. Si no hi entra en Caw, hi entraré jo.*

—Podeu parar de parlar de mi com si no hi fos? —va fer en Caw.

Per una vegada a la vida, els corbs van interrompre els seus gralls, cosa rara des que la Shimmer s'havia afegit al grup. Els corbs eren tossuts: els encantava discutir, i encara més tenir la darrera paraula. L'única excepció havia estat en Milky, el corb albi amb qui en Caw s'havia criat: en tots els anys que havia viscut al niu, havia pronunciat menys de vint paraules. A en Caw li hauria agradat que el vell corb encara fos amb ells.

Es va posar dret i va estirar els músculs de l'esquena mentre tornava a donar un cop d'ull a l'altra banda del carrer. En aquella part de la ciutat ja no hi havia cap edifici habitat. Totes les famílies n'havien marxat quan els llocs de treball havien començat a escassejar a causa de l'Estiu Negre, la guerra secreta entre ferals que havia esclatat vuit anys enrere. En un desguàs ple de fulles hi havia una vella

moto escúter desballestada, plena de rovell. Més enllà, un gronxador desnivellat amb les cordes esfilagarsades penjaven d'un arbre del jardí.

Per un moment, en Caw es va preguntar com devia haver estat créixer allà. Havia jugat amb els nens de les altres cases abandonades? Li costava imaginar-se rialles en un indret tan lúgubre i silenciós. Amb el cor a cent, va començar a enfilear el caminet que conduïa a la casa. La porta principal estava inutilitzada, tapada amb tot de taulons.

Encara ets a temps de girar cua, va dir en Glum, entestat a quedar-se a la seva branca.

Per a en Glum era molt fàcil dir-ho, ja que no tenia cap lligam amb aquella casa. Però per a en Caw ho era tot. Durant molts anys, el seu passat havia estat una llacuna, un mar obert on ell no disposava de cartes de navegació que el poguessin guiar. Amb tot, aquell edifici era un pilar de referència i no el podia continuar ignorant més temps. No tenia ni idea de què s'hi trobaria a dins.

Es va ficar la mà a la butxaca de la jaqueta i en va treure una fotografia arrugada: era un retrat dels seus pares en temps feliços. L'hi havia donada en Crumb. Un cop més, el feral dels coloms s'havia oposat a la idea que en Caw anés a visitar la casa i havia dit, remugant, que seria una pèrdua de temps. En Caw va acaronar el rostre dels seus pares amb el polze. Eren gairebé idèntics a com els havia trobat a la Terra dels Morts. En aquella ocasió només havia aconseguit compartir uns instants preciosos amb ells, però allò l'havia deixat amb ganes de més. No podia ser en un

lloc millor que aquell per descobrir més coses sobre els seus pares.

No podia girar cua, els ho devia.

En Caw va posar una mà damunt d'un dels taulons que cobrien la porta i va descobrir que no estava ben fermat. En va agafar un extrem amb força i el va arrencar fàcilment, amb claus i tot. Els altres tampoc no es van resistir, de manera que el noi no va trigar gaire a desobstruir l'entrada.

Va notar la presència dels corbs darrere seu i es va girar. Efectivament, tots tres eren a terra.

—Deixeu que hi entri tot sol —va demanar.

La Shimmer va assentir amb el cap i l'Screech va fer uns quants salt enrere. En Glum va apartar la mirada amb gest sobreactuat.

A dins hi havia un interruptor, però en Caw no es va sorprendre en comprovar que no s'encenia cap llum. L'ambient era fred i feia olor d'humitat. Enmig de la penombra, va distingir mobles bolcats i quadres torts a les parets. Al vestíbul naixia una majestuosa escalinata que s'alçava fins a un replà. Tot seguit, feia la volta sobre si mateixa fins a arribar al primer pis. A en Caw li va semblar veure alguna cosa que es movia, però va pensar que devia haver estat una rata o un ocell. Quan va tornar a mirar, no va veure res.

En Caw tenia la vaga sensació que pertanyia a aquell lloc. Alguns objectes petits li resultaven familiars: la pantalla d'un llum, el pom d'una porta, una cortina esparracada... O potser era que la ment l'estava enganyant per satisfer

l'ànsia de recordar els objectes que hi havia entre les ruïnes d'unes vides abandonades.

A l'altra banda d'una arcada, en Caw va distingir un sofà enfonsat i uns cables que sobresortien d'una presa de corrent collada a la paret. En dirigir-se cap allà, una taula de menjador va aparèixer al seu camp de visió.

De sobte, el va envair un rampell de terror i va notar com els peus se li tornaven de plom. Havia vist aquella sala en els seus malsons. Era el lloc on havia passat tot: al costat d'aquella taula, els seus pares havien mort assassinats a mans de les aranyes de l'Spinning Man. Ara la superfície estava coberta per un dit de pols, però en Caw no va gosar acostar-s'hi ni un pas més.

En comptes d'allò, va girar cua en direcció a l'escalinata. Els graons xerricaven sota els seus peus i amb cada passa, una nostàlgia aclaparadora li anava omplint el ventre. En arribar al primer pis, les cames el van guiar automàticament cap a una porta on hi havia un petit rètol en forma de tren, amb unes paraules pintades que en Caw va poder llegir gràcies a les classes d'en Crumb: «Habitació d'en Jack».

En Jack Carmichael.

Temps enrere, aquell havia estat el seu nom.

En Caw va agafar una glopada d'aire i va empènyer la porta amb els dits.

Els ulls se li van clavar en la finestra que hi havia a la paret del fons i va notar com els genolls li feien figa. Uns records molt vívids van cristal·litzar en una sensació de terror

pur. En Caw es va haver d'agafar al marc de la porta per no perdre l'equilibri.

Va recordar les mans fermes dels seus pares arrencant-lo del llit i acostant-lo a la finestra. L'havien engrapat amb tanta força que li havien fet mal. Semblava com si cap dels dos no sentís els seus xiscles de pànic. El pare havia obert la finestra i la mare l'havia llançat daltabaix. En Caw havia vist com el terra giravoltava sota seu, cada vegada més a prop, mentre la por li anava creixent a dins...

El record es va anar apagant i ell va respirar fondo.

Durant molts anys, aquella havia estat l'única imatge que havia tingut dels seus pares, una imatge que l'havia torturat per dins: es pensava que l'havien abandonat sense pietat. Ara, però, sabia que allò només era una part de la història, una sola línia d'un conte que havia començat segles enrere, quan havia esclatat la primera guerra entre ferals. Els seus pares no l'havien volgut matar, sinó que havien intentat protegir-lo, enviant-lo tan lluny de l'Spinning Man com fos possible.

En Caw va obrir els ulls i va apartar la vista de la finestra. Tremolava com una fulla.

El dormitori era quasi buit. Només hi havia un parell de prestatges plens de papers estripats, manyocs de roba vella en un racó... En Caw no s'esperava trobar la seva habitació intacta, com si es tractés d'una sala de museu, però li va fer ràbia que algú s'hagués endut totes les seves coses.

Tot i això, el mal humor es va dissipar tan de pressa com havia aparegut i només va deixar un rastre de nostàlgia.

Saltava a la vista que la casa havia patit saquejos, i és que un munt de delinqüents s'havien aprofitat dels estralls provocats per l'Estiu Negre. En Caw va suposar que una casa tan bonica com aquella devia ser un caramel per als lladres.

Va deixar que els peus l'arrosseguessin per l'estora coberta de verdet i es va acostar a la finestra, que tenia el vidre esquerdat. Després de netejar el baf amb la màniga de la jaqueta de pell, va veure que, a fora, la nit era plàcida. Les estrelles brillaven, el cel estava serè i la lluna desprenia una claror tènue.

En Caw va deixar anar un sospir. En Crumb l'havia encertat de ple: aquella expedició no tenia ni cap ni peus. El passat havia mort.

De sobte, entre els arbres de més avall, va veure alguna cosa: una cara pàl·lida que es materialitzava en la foscor, darrere un tronc.

El cor li va fer un salt. La cara no es movia gens ni mica i es limitava a observar-lo. Era un home gran, amb una pell tan blanca que semblava que anés maquillat de pallasso. Qui era? I què hi feia, al jardí de casa seva?

El noi es va aferrar al marc de la finestra i va intentar arrencar-ne un tros per amenaçar l'home, però ell no es va immutar. En Caw va començar a clavar estrebades a la fusta fins que aquesta va deixar anar un grinyol agut. Ja estava a punt d'obrir la boca quan va sentir algú que ofegava un crit de terror darrere seu.

—Qui ets? —va preguntar una veu.

En Caw es va girar d'una revolada i va veure que la pila

de roba del racó es bellugava. Allà sota hi havia una noia ajaguda, embolicada amb un sac de dormir. Era molt prima i tenia els cabells foscos i embullats que li emmarcaven el rostre llardós. Semblava un o dos anys més gran que ell.

En Caw va començar a recular fins que va topar contra la finestra. Les cames l'instaven a tocar el dos, però el pànic el tenia paralitzat. Al cap d'una estona, va recuperar la veu:

—Jo... —va començar. Però què se suposava que havia de dir? Per on havia de començar? La mirada de la noia era d'allò més desafiant, però també s'hi endevinava una guspira de por, cosa que el va tranquil·litzar una mica. En Caw va alçar les mans per fer-li entendre que no portava males intencions.— Això és casa meva —va dir—. I tu qui ets?

La noia va sortir del sac de dormir, es va posar dreta i va agafar un bat de beisbol que tenia al costat, amb tanta força que els artells dels dits li van quedar blancs.

—Has vingut sol? —va preguntar la noia.

En Caw es va recordar de l'home que havia vist a fora i va tornar a mirar per la finestra, però el rostre havia desaparegut de darrere l'arbre. Als corbs tampoc no se'ls veia per enlloc.

—Daixò... sí —va dir.

—Si realment això és casa teva, com és que no hi vius? —va preguntar la noia, brandant el bat cap a ell. El seu posat feia pensar que no s'ho pensaria dos cops a l'hora d'utilitzar-lo.

En Caw va mantenir una distància prudencial.

—Fa molt de temps que no hi visc —va dir. Va buscar

una explicació més plausible, però no se n'hi va acudir cap.

La noia va tornar a bellugar el bat. Semblava disposada a colpejar-lo si li donava una resposta incorrecta.

—Els meus pares... me'n van fer fora —va dir. D'alguna manera, era veritat.

En sentir allò, la noia es va relaxar i va abaixar lleugerament el bat.

—Benvingut al club —va dir.

—Quin club? —va preguntar en Caw.

La noia va arrugar el front.

—És una manera de parlar —va explicar—. Vol dir que som al mateix vaixell.

En Caw estava cada cop més confós.

—Això és una casa, no pas un vaixell —va aclarir.

La noia va esclafir a riure, però en Caw no va acabar d'entendre per què.

—De quin planeta véns? —va preguntar ella, brandant el cap.

—D'aquest —va respondre en Caw. Tot d'una, es va adonar que la noia s'estava burlant d'ell, però va preferir allò a una pallissa amb un bat de beisbol.— Estàs sola?

La noia va assentir amb el cap.

—Tècnicament, es podria dir que m'he escapat de casa. Fa unes quantes setmanes que sóc aquí. Per cert, em dic Selina.

—Jo em dic Caw.

—És un diminutiu?

—Doncs no... —va respondre ell.

—Sabia que per aquí hi havia unes quantes cases buides —va dir la Selina, assenyalant l'amplada de l'habitació amb el bat—. Aquesta va ser la que em va semblar menys dolenta de totes.

—Gràcies —va dir en Caw—. Això abans era la meua habitació.

La noia va somriure.

—És molt bonica. Les caques de rata la fan força acollidora.

En Caw no va poder evitar riure. Li havia costat molt, però a poc a poc, gràcies a l'ajuda d'en Pip i en Crumb, havia començat a trobar el gust a parlar amb gent.

—A mi m'agraden més les cortines socarrimades.

La Selina va deixar el bat de beisbol repenjat a la paret.

—Escolta, me'n puc anar, si vols.

En Caw es va quedar en silenci, amb una sensació estranya a la boca de l'estómac: mai ningú no li havia demanat l'opinió, de manera que no sabia què dir. Va donar un cop d'ull a la roba espellifada de la noia i al seu rostre prim. On aniria, si la feia fora? Va suposar que s'esmunyiria en alguna altra casa. L'acabava de conèixer però semblava bona persona. Deixant de banda el bat, és clar.

La noia va començar a arregar el sac de dormir de terra.

—No cal que marxis —es va afanyar a dir en Caw—. Jo no em quedaré. Ja me'n vaig.

Ella va quedar callada.

—Ah... o sigui que tens un altre lloc per viure? —va preguntar.

En Caw va advertir l'espurna de desesperació dels seus ulls. Va pensar en l'església de Sant Francesc, on vivia amb en Crumb i en Pip, i va apartar la mirada.

—Més o menys —va dir.

La Selina li va dirigir un somriure sorneguer.

—No passa res... ho entenc. Jo em puc cuidar tota sola.

En Caw la va observar atentament i es va preguntar si devia estar fingint aquell posat de valentia. A l'església, ell podia gaudir d'un matalàs, escalfor i provisions. Era un milió de vegades millor que aquell dormitori. Podia endur-se-la amb ell? Allà tenien espai de sobres. El cor li suplicava que digués alguna cosa, però el cap s'hi oposava. Sabia que a en Crumb no li faria gens de gràcia si arribava amb una desconeguda. A més a més, com podrien ocultar-li els seus poders de ferals?

No, era massa arriscat.

—No és això —va dir—. Resulta que el lloc on visc no és casa meva.

Ella va assentir amb el cap.

—No pateixis.

En Caw se sentia fatal. En aquella casa devia fer-hi molt fred, a la nit. I com s'ho feia per menjar, sense l'ajuda dels corbs?

—Escolta —va dir—. Fas cara de tenir gana. Podria tornar i portar-te una mica de menjar, si vols.

La noia es va posar vermella, però de seguida va alçar la barbeta.

—No necessito la teva ajuda —va dir.

—No, és clar que no —va respondre en Caw—. Només volia... Només et deia que conec llocs on aconseguir menjar. A la ciutat.

—Jo també —va saltar ella, a la defensiva—. No estic passant gana, d'acord?

Un silenci incòmode es va apoderar de l'habitació. En Caw no havia tingut cap intenció d'ofendre-la.

—Et diré què farem —va dir ella, al cap d'una estona—. Què et sembla si compartim el nostre coneixement? Jo t'ensenyó el lloc on vaig a buscar menjar i tu m'ensenyas el teu. Seríem dos fugitius donant-nos un cop de mà, no?

En Caw va parpellejar. Aquella oferta l'havia agafat completament desprevingut.

—Com? Tots dos... junts?

—Per què no? —va preguntar la Selina—. Què et sembla demà a la nit? A les deu?

En Caw es va adonar que estava assentint amb el cap sense ni tan sols parar-s'ho a rumiar. A fora es va sentir un grall apagat de l'Screech.

«Deuen estar amoïnats per mi», va pensar en Caw. No volia que els corbs entressin i espantessin la Selina.

—Me n'he d'anar —va dir.

Ella l'observava amb deteniment, arrufant el front.

—Molt bé —va respondre—. Adéu, Caw, fins demà. Protegiré amb cura els objectes de valor dels teus pares.

—Els objectes de valor? —va fer en Caw. Que potser havia trobat res, dins la casa?

La noia va tornar a somriure.

—Era broma —va dir.

—Ah, és clar —va respondre ell, posant-se vermell com un pebrot—. Ja ho entenc. Que vagi bé.

Va sortir de l'habitació amb la pell encara encesa, però tan bon punt va començar a baixar l'escala, va notar una lleugeresa al pit. Feia tant de temps que no parlava amb una persona normal! A més a més, a banda d'un parell de ficades de pota, no havia anat tan malament. Es va preguntar si havia de comentar alguna cosa a en Crumb sobre la noia, considerant que el feral dels coloms mai no tenia gaire temps per a la gent que no compartia els seus poders.

Es va aturar a la sala d'estar. De sobte, tenia el cap ple de preguntes: d'on s'havia escapat, la noia? Per què? Quant de temps feia que vivia a la casa? Com havia sobreviscut? Va pensar que ja tindria temps de preguntar-l'hi l'endemà.

Has trobat res?, va preguntar la Shimmer, fent un saltet cap al costat quan en Caw va tancar la porta darrere seu.

—Res —va mentir en Caw—. Vinga, tornem a casa.

Res de res?, va fer la corba, inclinant el cap.

—Està feta un desastre —va dir en Caw—. Hauria d'haver fet cas a en Glum.

Ja t'ho deia, jo, va grallar en Glum.

En Caw sabia que els havia de parlar de la Selina, però s'ensumava que no farien res més que posar-hi pegues, tal com ho havien fet amb la Lydia temps enrere. A més a més,

ells li havien estat amagant secrets tota la vida. Tenir-ne un per a ell sol, encara que fos petit, li provocava una satisfacció estranya.

En arribar a l'entrada del jardí, una silueta se'ls va plantar al davant.

En Caw va notar com l'envaïa un pànic glaçat i va ofegar un crit. Els corbs es van enlairar, grallant com bojós. Va començar a recular, però va ensopegar i va caure d'esquena. Cada fibra dels seus músculs l'empenyia a sortir corrents, però se sentia completament paralytitzat.

L'home es va inclinar cap endavant amb un moviment bruscat.

—Jack Carmichael? —va fer, amb una veu baixa però neguitosa. Amb un rampell de fàstic, en Caw es va fixar en les dents punxegudes i esmaltades que li sortien de les genives.

El coneixes?, va preguntar l'Screech.

En Caw va aconseguir brandar el cap. Era l'home de la cara blanca que havia vist des de la finestra de la seva habitació. Ara que se'l mirava de prop, es va adonar que tots els seus trets facials eren igual de pàl·lids: uns llavis sense sang, un nasset xato i uns ulls grossos que el miraven des de darrere unes petites ulleres tintades, sense parpellejar. Tenia el rostre esquelètic, amb unes galtes que se li enfonsaven sota els pòmuls. No se li veia cap pèl, ni al cap ni a les celles. Anava vestit amb un abric llarg de color negre, cordat fins a dalt de tot.

La Shimmer es va aturar en una branca que quedava just a sobre de l'home i va deixar anar un grall eixordador.

—No et vull fer mal —va dir l'home, mirant a banda i banda sense parar—. Només et pregunto si ets en Jack Carmichael, el feral dels corbs.

—I tu qui ets? —va preguntar en Caw, posant-se dret amb penes i treballs—. Per què m'espies?

La figura pàl·lida es va ficar la mà a l'abric i en Caw va sentir com se li eriçaven tots els pèls del cos. Va veure com en Glum desplegava les ales, preparat per a l'atac. Amb tot, l'home no va treure una arma, sinó una pedra: feia la meitat del puny d'en Caw i era de color negre brillant, tota polida.

—Era de l'Elizabeth —va dir el desconegut, sostenint la pedra davant d'ell—. L'Elizabeth Carmichael.

En Caw va notar com el cor li feia un salt.

—La meva mare? La coneixies?

—Pot ser —va respondre l'home, que tot seguit va vacil·lar—. Suposo que sí que la coneixia. Fa molt de temps. —La boca se li va torçar fins a esbossar un somriure fantasmagòric que es va esfumar tan de pressa com havia aparegut.— Ara hi sóc més a prop que mai, per descomptat.

Mmm... Què se suposa que significa, això?, va preguntar la Shimmer.

En Caw es va quedar mirant la pedra que reposava damunt del palmell de l'home. Com més s'hi fixava, més li costava enfocar la vista en el contorn. Es va adonar que no era del tot negra: semblava com si a les profunditats hi hagués remolins de colors que es bellugaven, borrosos. En Caw va començar a recular, però l'home el va seguir, allargant-li la pedra.

—És per a tu, noiet. És per al feral dels corbs. Agafa-la. Agafa-la.

Podria ser una trampa, va dir l'Screech.

En Caw va percebre la desesperació en les paraules del desconegut, però alguna cosa li deia que no mentia. La pedra era seva. En el fons de l'ànima, ho sabia. Va allargar una mà i l'home la va deixar caure damunt del seu palmell. Era més lleugera del que s'havia esperat, i desprenia una calidesa estranya.

—Què és? —va preguntar en Caw.

En comptes de respondre, l'home va mirar amunt amb gest brusc i va tornar a esmunyir-se entre les ombres.

—Me n'he d'anar —va dir—. No hi vull tenir res a veure, feral dels corbs. Tens el deure de fer-te'n càrrec tot sol.

En Caw es va girar i va veure un colom sortint d'una finestra de darrere de la casa. Era un dels ocells d'en Crumb, que es va allunyar com una ombra grisa.

El noi va envoltar la pedra amb els dits. Sentia vagament els gralls dels corbs, però estava massa concentrat en la sensació estranya que li provocava la pedra, que li palpitava dins la mà. O potser només era el batec de la sang?

Quan en Caw va tornar a alçar la vista, el desconegut havia desaparegut. L'Screech se li va penjar a l'espatlla i va picar-li l'orella amb suavitat.

—Au! —va exclamar en Caw—. Per què ho has fet, això? Tot seguit, es va ficar la pedra a la butxaca.

Perquè no ens escoltes, va respondre l'Screech. Estàs bé?

En Caw va assentir amb el cap, a poc a poc.

—Va, tornem a l'església. Només una cosa: que això no surti d'aquí, entesos?

L'Screech va riure.

A qui vols que ho expliquem, nosaltres? Que potser hi ha algú més que entengui els corbs?

—Ben vist —va dir en Caw.